

THREE blind DATES

három vakrandi

„Végre találtam egy olyan romantikus komédiát, ami nekem íródott.”

– *Elle's Book Blog*

*fine
selection*

MEGHAN QUINN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MEGHAN QUINN

THREE *blind* DATES

három vakrandi

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Prológus

NOELY

— Csak mondjam be a nevemet?
— Igen. Foglald össze pár szóban, ki vagy, mivel foglalkozol, mi a hobbid, és milyen férfit keresel!

Bólintok, és megköszörülöm a torkom. Kihúszom magam, az ölembe fektetem a kezem, és szembefordulok a kamerával...

— Sziasztok, Noely Clark vagyok, a *Jó reggelt, Malibu!* műsorvezetője. Mint tudjátok, szingli vagyok, és társat keresek. Huszonhét éves nőként, rengeteg balul sikerült kapcsolattal, egyéjszakás kalanddal és randival a hátam mögött, úgy érzem, megértem a változásra. Olyan programra vágyom, ahol nem a celebségem a legfőbb téma, ahol önmagam lehetek, és nem kell úgy viselkednem, mint a tévében.

— És milyen az igazi éned?

Félrebillentett fejjel, csücsörítve fontolgatom a választ.

— Egy hétköznapi lány, aki imádja Tom Hankset, minden jóban benne van, és inkább ropogtat nachost egy hokimeccsen, mint hogy chardonnay-t kortyolgasson az operában.

— És milyen férfit keresel?

Mély levegőt veszek, és egyenesen a kamerába nézek.

– Olyat, akivel összebújva nézhetünk egy klasszikus romantikus filmet a kanapén. Olyat, aki kibillent a komfortzónámból. Olyat, aki mindenkivel tisztelettudó és udvarias, de egy hokimeccsen simán leordítja a bíró fejét, miközben ököllel üti az üvegfalat. Nem kell, hogy mindenben egyformák legyünk, az úgylis lehetetlen. De azért legyenek közös pontok és egy kis mozgástér, hiszen mit ér a szerelem kompromisszumok nélkül, amikor semmiben sem alkalmazkodsza társadhoz, és egy kicsit sem szereted azt, amit ő? A körülöttünk élő emberek formálnak bennünket, és én még távolról sem nevezném magam kiforrott egyéniségnek.

1. RÉSZ

AZ ÖLTÖNYÖS

1. fejezet

NOELY

— **N**oely, az irodámba! Most!
A produceri szoba fémajtájának csattanása alapjaiban rengeti meg a stúdiót, a vakító fényű reflektorok vadul himbálózna a fejem fölött.

— Ajj, rosszat sejtetek! — ráncolja a homlokát Dylan, a műsorvezetőtársam. Hátrasandít, és riadtan méregeti az ajtót: alig egy perce pontosan ott rontott ki őriöngve Kevin, a producerünk. — Felingerelted a medvét.

— Úgy tűnik — nézek az ajtóra, és megremeg a kezemben a kávésbögre.

— Mi baja már megint?

Már megint... *Hát igen*, elég hosszú a bűnlajstromom.

Lázasan töröm a fejem, vajon mit követhettem el az elmúlt huszonnégy órában, ami miatt megint Kevin irodájában kötök ki.

— Soroljam?

Mint már említettem, elég hosszú a bűnlajstromom. Ha a nézők nem imádnának ennyire, tuti, hogy Kevin már a próbaidő végén

kirúg. De még most, két év elteltével is én vagyok a legfiatalabb tévés az országban, aki reggeli műsort vezet. Talán a fiatalságom a gond... Nagy előszeretettel feszegetem a határokat, amit Kevin néha nehezen visel.

Dylan végigmér, majd a cicimre bök:

– Lehet, hogy a ruhádon rágott be. Túl mély a dekoltázsa.

Megigazítom a vállpántot, ami folyton lecsúszik, így rajtam kívül lassan a didkóim is a reggeli műsor sztárjaivá válnak.

– Carla azt mondta, hogy jó lesz.

– Carla szerint a konzervatív öltözködés azt jelenti, hogy a póló fölé veszed fel a melltartót, szóval ne vedd készpénznek, amit ő állít.

– Dylan elgondolkodik. – Talán az a baj, hogy élő adásban mondtad ki a „pénisz” szót.

– De azt szabad. – Ööö... vagy nem? Gondolatban végigfutok azoknak a szavaknak a listáján, amik soha többé nem hangozhatnak el élő adásban. – Nem azt mondtam, hogy fasx vagy lüktető dákó. Az orvosi szakkifejezést használtam. Pénisz. Az teljesen oké.

– Ja, ha történetesen nem arról a pasiról meséltél volna, aki ma reggel elkocogott melletted. Azt mondtad, úgy lengedezett a pénisze, mint a falbontó golyó Miley Cyrus videóklipjében, és hogy az ilyen inkább vegyen fel alsógatyát, ne hagyja szabadon a himbilimbijét.

Kuncogva rázom meg a fejem.

– De hát... én csak figyelmeztetni akartam a malibui nőket. Kész mázli, hogy nem ért baleset. Ha az az izé karon talál, most tele lennék kék-zöld foltokkal. Zúzóadásokkal, Dylan. ZÚZÓDÁSOKKAL!

Dylan a plafont nézi, majd Kevin dugja ki a fejét az irodájából. Dühösen markolja az ajtófélfát, tar homloka vörösen izzik.

– Noely, süket vagy? Azt mondtam, *most!* Nem akkor, amikor úri kedved tartja, hanem ebben a szent *minutumban*, bassza meg!

Ó, anyám!

– Persze, bocsánat – tápáskodom fel a röhejesen kényelmetlen cipellőmben, és elgyötörten nézek Dylanre, aki a szája elé kapja a kezét, és kuncogva figyeli a kecsesnek aligha mondható próbálkozásomat. – Mindjárt ott vagyok, főnök. Egy... pillanat – dűnnyögöm, és kiegyenesedem a túsarkaimon.

Lesimítom a szoknyámat, peckesen bevonulok az irodába, és vi-gyázok, hogy csendben csukjam be az ajtót, mert nem akarok újabb jelenetet.

– Üljl le! – bök a ceruzájával az íróasztal előtti székre Kevin. – És fogd be, ha jót akarsz!

Hát, lehet, hogy tényleg a pénisz vagy a ruhám lesz a téma, pedig egyszer még a vagina szót is kimondtam adásban, és abból nem lett balhé. És szerintem ez a ruha sem akkora gáz. Nem, itt másról van szó. Valamiről, amire nem is gondoltam. Valamiről, ami...

– Magyarázatot követelek! – hajít elém egy fehér CD-tokot Kevin.

Hátradől a széken, és a ceruzája végét rágcsálva várja a választ.

A CD-re nézek, és elfog a pánik. Mi a franc ez? A mai digitális korban már bárki rögzíthet bármit, szóval tiszta ideg vagyok.

Lehet, hogy valami ártatlan hülyeség, mondjuk, séta közben a cicimet vakarom, de az is lehet, hogy... *ó, basszus!*

Csak nehogy szexvideó legyen! Kérem, könyörgök!

És mielőtt rögtön elítélnétek, amiért egyáltalán felmerül bennem a gondolat, hogy a CD szexvideókat tartalmaz, elmondom nektek, hogy rengeteg perverz alak járkal a világban, aki, teszem azt, még a hálószobaszéken trónoló játék mackójába is képes kamerát rejteni. Akár a tudtom nélkül is lefilmezhetnek. Csak így forgathatnak rólam szexvideót, mivel annyira azért nem vagyok hülye, hogy magamtól

belemenjek ilyesmibe. Elvégre újságírásból diplomáztam, bár az is igaz, hogy a randipartnereim közül nem mindegyik volt teljesen százas.

És akkor még finoman fogalmaztam...

Ott volt például Gyagyás Roofus a tupírozott frizurájával meg az aranyfogával. Vagy Charlie, akinek három mellbimbója volt, és minden mondatát úgy kezdte, hogy „állítólag”. Vagy Nagyszakállú Ryan, aki minden együtt töltött esténken megkért, hogy balsszomozzam és fonjam be a drótszerű szőrzetét. Először még aranyosnak találtam a dolgot; másodjára, harmadjára és negyedjére viszont kirázott tőle a hideg.

Ők persze nem akkora ászok, és nem is annyira perverzek, hogy így át tudtak volna vágni. Főleg Charlie nem. SOHA ne kezdjeteK olyan pasival, akinek három mellbimbója van! Csajok, vésséteK az eszetekbe: a három mellbimbó kizáró ok, még akkor is, ha jó eljátszadozni velük. Legszívesebben lecsavarnám azt a göböt!

Feszülten tördelem a kezem, és az idegeim vad rángatózásba kezdenek, de nem az élvezettől. Az ajkamat rágcsálva pillantok a CD-re, és a telepatikus képességeimre hagyatkozva próbálom kitalálni, mi lehet rajta.

– Ööö... csak nem a meghallgatásomon készült? – kérdezem búbájos mosollyal.

– Nem – feleli pléhpofával Kevin, aki láthatóan nem vevő a cukiskodásomra.

Az legalább kiderült, hogy nyugodtan kimondhatom a „pénisz” szót, ami mindenképpen örvedetes fejlemény. És hurrá, a ruha is nyerő! Gondolatban vállon veregetem magam.

Megköszörülöm a torkomat, majd hátrébb csúszok a széken, és kihúzzom magam.

– Hát akkor sajnos én sem tudok többet, mint te.

– Na álljon meg a menet, én pontosan tudom, mi van ezen a CD-n!

Huh! Jézusom, ez mindjárt megszarol! Érzem.

Nagyot nyelek, és miközben kecsesen végighúzom az ujjamat az asztal szélén, udvariasan megkérdem:

– Akkor beavatnál?

– Na ezt figyeld! – Kevin nyávogós hangra vált, azt hiszem, engem próbál leutánozni, de elég bénán csinálja. – Sziasztok, a nevem Noely Clark, izgalmas, érett huszonzét éves nő vagyok, imádom a hamburger-turmix kombót, a *Jó reggelt, Malibu!* műsorvezetője vagyok, és társat keresek.

Ó!

A francba!

– Haha! – nevetgélek idegesen, de kerülöm Kevin tekintetét.

Hogy a fészkes fenébe találta meg a felvételt? Egyedül Carlton, Dylan meg az operatőrcsaj tud róla. A jobb mellemen lévő szeplőre esküszöm, ha Dylan hagyta az irodában, én kinyírom. Minimum láncfűrészsel, *Péntek 13* módra.

– Elárulnád, miért kevered bele a céget a „társkeresésedbe”?

Az igazat megvallva nem tetszik a leereszkedő mozdulat, amivel Kevin két idézőjelet rajzol a levegőbe, de van annyi eszem, hogy ne most adjak hangot az elégedetlenségemnek.

– És nem kell a rizsa, Noely. Már így is vékony jégen táncolsz.

Basszus!

Idegesen beharapom a számat. Nem szívesen avatom be Kevint, mivel ő a legutolsó, aki átérezné a helyzetemet, de nem tudok mit ki találni, és Kevin úgyis az igazat akarja hallani.

Maradjunk annyiban, hogy ha Kevin csúnyán néz rám, többé egy szót sem húz ki belőlem.

Némi fészkelődés után a combom alá csúsztatom a kezem, és kisé előrehajolok.

– Hallottál már a *Vakkóstolóról*? Új étterem a városban.

Kevin résnyire szűkült szemmel vizslat, végül megrázza a fejét. Még nem lila az arca, joggal feltételezhetem tehát, hogy egyelőre inkább kíváncsi, mint dühös. Jobb lesz, ha csipkedem magam.

– Nos, néhány napja megkeresett a PR-tanácsadójuk. Ez az étterem kifejezetten vakrandikra szakosodott. Van egy telefonos alkalmazásuk, amire feltöltheted a profilodat, ők pedig megkeresik a hozzád illő jelölteket. Akikkel az étteremben randizol. A profilhoz viszont előírás a bemutatkozó videó, hogy a társkeresők jobban felmérhessék a személyiségedet. Ezzel bizonyítod, hogy komolyan veszed a programot. A tulajok nem akarják, hogy az app egyszerű szexpartnerkeresővé silányuljon. Mivel hírhedten egyedülálló vagyok, arra gondoltak, talán szívesen kipróbálnám a dolgot.

Kevin az állához nyomja a ceruza rádiós végét. Bólint, majd hirtelen előrehajol:

– És a cég eszközeivel forgattad le a videót.

– Csak azért, hogy... jó legyen a világítás.

Kevin csúnyán néz rám.

Látjátok, én megmondtam!

– Miért, baj?

– Az attól függ. – Kevin szeme furcsán csillog. Érzem, hogy bármi hagyja is el a száját a következő pillanatban, nem fog tetszeni. – A cég eszközeivel forgattad le a videót, vagyis a felvétel a cég tulajdonát képezi.

Hány szopatas fér bele öt percbe? Azt hiszem, én már bőven túléptem a limitet.

– Ugye nem arra gondolsz, amire én?

Emlékeztek, hogyan vigyorog Grincs, amikor hirtelen eszébe jut egy ötlet, egy szörnyűséges ötlet, egy csodálatosan szörnyűséges ötlet? Na, ilyen vigyor ül most Kevin arcán.

Az asztalra pottyantja a ceruzáját, és laza, magabiztos mozdulattal összekulcsolja a kezét a tarkóján.

– Úgy tűnik, új rovattal bővül a műsorunk.

Igen, pontosan erre számítottam.

– Vakrandi Noely Clarkkal. Egész jól hangzik, nem?

Gondolatban undorodva húzom el a számát. Jó szar egy cím. Túl hosszú, és még csak nem is rímel.

Csírájában fogom elfojtani ezt a kezdeményezést, mielőtt még odáig fajulnának a dolgok, hogy élő egyenes adásban kell bájolognom a lovagjaimmal.

– Tudod, Kevin – szegem fel az állam –, én megértem, hogy kicsit fel akarod turbózni a műsort. Új ötletek nélkül hamar bepunnyadunk, szóval minden elismerésem – imitálok tapsot az ujjbegyeimmel. – De ha lehet, inkább hanyagoljuk a randis részt. Kicsit izzadságszagú lenne, nem gondolod? Úgy értem, erőltetett.

– A legkevésbé sem. Kezdődik a főszezon, tökéletes az időzítés.

A két kezem úgy billeg, mint a mérleg serpenyői. Bosszúsan csücsörítem össze a számát.

– És... mi lenne, ha megint behívnánk azt a portásjelmezes kutyát? Az telitalálat volt – rázom meg a fejem kuncogva. – Mit csinál a recepción ülő férfi? Port-ás. Haláli, nem? – csapkodom a térdem.

– És mi lenne, ha beiktatnánk a randirovatot, te pedig szépen végighallgatnál?

Muszáj észre térítenem a főnököt, így hát összekulcsolom a kezem, és könyörgőre fogom:

– Kevin, én nem szeretném kiteregetni a magánéletemet. Már így is vért izzadok, hogy megtaláljam álmaim férfinát. Ezért is akarom kipróbálni ezt az appot. Így legalább egy megbízható rendszeren keresztül hoznak össze valakivel, és végre elfelejthetem az összes mace-rát, ami a celebségemből meg a hektikus életmódomból fakad. Na-gyon szeretném megtalálni a nagy Ő-t, de nem a tévéképernyőn, ha egy mód van rá.

Kevin alig észrevehetően ringatózik a székén, és az állát dörzsöl-getve méricskél, majd fél kézzel az íróasztalra támaszkodik.

– Előbb utánajárok, mi a cég álláspontja a videóddal kapcsolat-ban, és mi a következő lépés. Részletes beszámolót kérek a fejlemé-nyekről! És hozz össze a PR-ossal, aki beszervezett! Kiderítem, az ét-terem fizetne-e a marketingért. Jövő pénteken találkozunk. Jó randi-zást! – mondja démoni kacsintás kíséretében.

Ennyi volt. Kevint látszólag nem hatotta meg a könyörgésem. Felállok, és az ajtó felé indulok, de a főnök utánam szól:

– Ne játszd nekem a mártírt, Noely! Te is tudod, hogy még olcsón megúszta. A cég tulajdonát és erőforrásait tilos magáncélra használ-ni. Fogd fel úgy, hogy a randirovattal vezekelsz a bűneidért. – Meg-köszöri a torkát, majd így folytatja: – Viszlát holnap reggel!

Lehunyam a szemem, tudom, hogy bármennyire fáj is, Kevinnek igaza van. Kilépek az irodából, és elindulok oda, ahol Dylant hagy-tam.

Lerogyok a forgószekbe, lerúgom a cipőmet, és a karfára támasz-kodom.

– Kirúgott? – kérdezi halálra váltan Dylan.

Nagyot sóhajtok.

– Nem. Ha kirúgott volna, most nem ücsörögnék itt.

– Mindenki másképp kezeli az elbocsátást. – Dylan körülnéz, aztán megkérdezi: – Na melyik volt? A ruhád vagy a pénisz?

– Egyik sem. – Elfordítom a fejem, és a lötyögős széktámlának vettem a hátam. – Hova tetted a tegnapi videót?

– A polcodra. Miért?

Frusztrált sóhajjal kérdezem:

– Biztos, hogy az enyémre tetted, és nem Kevinére, mint a múltkor azt az „egyet fizet, kettőt kap” fagyis kupont?

Dylan elgondolkodva rágcsálja az ajkát.

– Most, hogy kérded, nem emlékszem. Miért, a videóval van valami?

– Igen! – emelem égnek kétségbeesetten mindkét kezemet. – Ez a faszfej mindenáron.....

– Csenedesebben, Noely! Még meghallják – sétál el mellettem Kevin, kezében az aktatáskájával. Fülig vörösödöm zavaromban. – És csak a rend kedvéért, többet ne emlegess péniszeket élő adásban, és égesd el ezt a ruhát! Ha még egyszer meglátlak benne, repülsz innen. Ez tévéstudió, nem kupleráj. Viszlát holnap, hölgyeim! – int hátra, megsemmisítő csapást mérve rám.

– Atyavilág! – dűnnöögöm, és a kezembe temetem az arcomat.

– Ez kínos volt – mutat rá Dylan.

Öt évvel idősebb nálam, férjezett, és két gyereke van, de állítom, néha úgy érzem, velem sokkal jobban kibabrált az élet.

A kezembe temetem az arcom, de muszáj tovább mondanom, mert már nagyon kikívánczik belőlem:

– Kevin megtalálta a felvételt, és mivel a cég eszközeivel készítettem, azt mondta, vagy kirúg, vagy felhasználom az anyagot a műsorban.

– Na neeeeeee! – szörnyülködik mosolyogva Dylan.

Erős késztetést érzek, hogy letöröljem a vigyort a képéről.

– Igen. És tudod, mi a legborzasztóbb az egészben? Direkt azért regisztráltam a programba, hogy végre megismerkedhessek valakivel. Nem szórakozásból. Komolyan gondoltam, és reménykedtem, hogy végre megtalálom a nagy Ő-t.

– Még simán megtörténhet.

– Megbuggyantál? – egyenesedem fel, hogy Dylan szemébe nézhessek. – Kevin egy egész produkciót húz fel a sztorira. Már látom is magam előtt: minden randim kamerák keresztütüzében zajlik, premier plánban mutatják a csókokat, keresztkérdésekkel bombázzák a gyanútlan jelentkezőket. Senki sem vállal be ekkora hercehuncát.

– Nem tudom – vonja meg a vállát Dylan. – Ha ezek a pasik tényleg olyan komolyak, mint amilyennek mondják magukat, talán átérzik a helyzetedet. És gondolj csak bele, hány nőnek hozhatod meg a kedvét, hogy bevállaljon egy vakrandis vacsorát. Igazi guru leszel.

Ez Dylan. A legkilátástalanabb helyzetben is meglátja a jót.

Randiguru? Nem is rossz ötlet.

2. fejezet

NOELY

– **B**ejelentkezett? – kérdezi tőlem Lynn, a *Vakkóstoló* PR-osa.
– Igen.

A kanapén ülök szivárványos sortban és fekete trikóban, mellettem egy doboz sütitészta, a kezemben két telefon. Az egyikben Lynn-nel beszélek, a másikon a *Vakkóstoló* társkereső appja látható.

– Tökéletes. Mint látja, az app kezelése nem túl bonyolult. A profilja már tartalmazza az avatárját meg az adatait. A bemutatkozó videóját csak mi érjük el, más nem láthatja. Azt szeretnénk, ha az összes tag úgy venne részt a programban, mintha hagyományos vakrandira menne, ahol nem a külsőre hagyatkozik, hanem arra, amit hallomásból tud a partneréről.

– Logikus. Mi van a felhasználónevemmel, elfogadták?

– Igen, hölgyem. Ott van a lap tetején.

A jobb felső sarokban egy karácsonyfa – az avatárom – látható, mellette pedig, rózsaszín betűkkel, a felhasználónevem: EladóLány.

Elnyomok egy mosolyt.

Tudom, mit gondoltok. Mi az összefüggés köztem, egy reggeli tévéműsor házigazdája és EladóLány között? Kérdezek valamit. Láttátok *A szerelem hálójában*t, minden idők legjobb romantikus vígjátékát? Ha még nem, dobjatok el kaszát-kapát, és haladéktalanul nézzétek meg!

Nem viccelek, nézzétek meg!

Ha járatosak vagytok a romkomok világában, nyilván tudjátok, hogy EladóLány volt Meg Ryan álneve a filmben. Azt hiszem, ha Kathleen Kelly könyvesbolt-tulajdonos szokatlan párkereső módszere eredményre vezetett, akkor talán az én helyzetem sem reménytelen. Csak egy kis mázli kell hozzá.

Ami a karácsonyfa avatárt illeti, az csak egy játékos utalás a nevemre értitek, Noely, Noel, karácsony, karácsonyfa. Ravasz, állati ravasz!

– De jó! Örülök, hogy megcsíptem.

– Igen, még csak az elején tartunk, úgyhogy rengeteg a szabad felhasználónév. Szóval, ha a lap tetején rákattint az avatárjára, az összes adatot látni fogja, amit megadott nekünk.

Szőke haj, mogyoróbarna szem, 165 cm, extrovertált. Szereti a csöves kukoricát (de ő maga nem csöves), imádja a jégkokit meg a baseballt, bolondul Tom Hanksért, és szól, ha kajamaradék ragadt a fogad közé – elvégre így kívánja az illem.

Elégedett vagyok a bemutatkozó szöveggemmel. Nem kellett sokat elárulnunk magunkról, csak a legalapvetőbb dolgokat, kábé ötven karakter állt a rendelkezésünkre, hogy összedobjunk egy rövid leírást. Szerintem jó munkát végeztem.

– Szuper. És most?

Kikanyarítok egy kanálnyit a nyers keksztésztából, és a számba pottyantom. Ma spinningeztem egyet, és most keksztésztával jutalmazom meg magam.

– Az ön részéről minden készen áll, úgyhogy most lefuttatjuk a profilját a rendszeren, és megkeressük a szóba jöhető partnereket. Lehet, hogy többen lesznek, lehet, hogy a rendszer csak egyvalakit dob fel, az egyezőségektől függ, de mindig a legelső jelölt az, aki a leginkább passzol az ön személyiségéhez és elképzeléseihez. A béta teszt során legalábbis ezt tapasztaltuk.

– Ezek szerint az első jelölt lesz álmaim hercege?

– Hát, nem biztos – kuncog Lynn –, de majdnem. Ha mind a ketten elfogadják a jelölést, az alkalmazás felajánl egy időpontot, amikor együtt vacsorázhatnak az étteremben. Ha elfogadja az időpontot, meg kell jelennie a vacsorán. Ha nem megy el, kizárjuk a programból. Nem szeretnénk, ha bárki is elvenné a többiek kedvét a randizástól. Ez a garancia, hogy a társkeresők megbízható párra találhatnak.

– Ez nagyon megnyugtató. Beszélhetek az illetővel a randi előtt? Látom, hogy üzenetküldő is tartozik az apphoz.

– Igen. Beszélhet vele, de mi azt tanácsoljuk a társkeresőknek, hogy várják meg az első találkát, mert így valószínűbb élményben lehet részük.

Valóságosabb, vagyis kínosabb, de mindegy, ha lúd, legyen kövér. Nem üzengetek senkinek.

– Klassz. Még valami?

Lynn hosszasan hallgat, a nyakamat rá, hogy a listáját böngészi. Én is ezt csinálnám a helyében.

– Igen, a randi végén az alkalmazás megkérdezi, szeretne-e másodszor is találkozni az illetővel. Ha igent mond, az app három, az érdeklődési körüknek megfelelő randihelyszínt ajánl fel városon belül.

– Ez komoly?

– Igen. Mindent elkövetünk, hogy minél jobban megkönnyítsük az önök dolgát, ezért a második randihoz is mi szállítjuk az ötleteket. De utána elengedjük a kezüket.

– Korrekt – kuncogok. Egészen felélénkültem, de kicsit émelygek. Izgatottan mondom: – Alig várom, hogy belevághassak! Ön szerint hamar talállok magamnak pasit?

– Rajtunk nem múlik. Akár huszonnégy órán belül megérkezhet az első értesítés.

– Azta! Maguk tényleg gyorsak. Nagyon izgi!

– Örülünk, hogy a szolgáltatára lehetünk, Miss Clark. – Lynn szünetet tart, én pedig újabb adag keksztésztát tömök a számba. Még két kanál, aztán vége. Nem lenne szerencsés, ha már az első randin hájhurkák remegnének a hasamon. – Beszéltem a főnökével, Mr. Steinnel. Azt kérte, hadd csináljon műsort az étteremről, amiben ön lenne a tesztalany. – Micsoda meglepetés! Hősiesen lenyelem az ajkamra toluló méltatlankodó sóhajt. – Tájékoztattam, hogy a mi éttermünkben tilos a filmforgatás, de ha be szeretné mutatni a programunkat, örömmel állunk a rendelkezésére egy interjú erejéig.

Kösz, Lynn!

Mosolyogva felelem:

– Nem is tudja, mennyire megkönnyebbültem, Lynn. A magánéletem szent dolog, örülök, hogy nem kell ország-világ előtt kiteregetnem a szerelmi ügyeimet. Biztos, hogy így is lesznek majd kíváncsiskodók, de legalább nem a nagyközönség előtt járatom le magam.

– Örülök, hogy segíthettem. De lenne egy kérdésem. Ugye önszántából vesz részt a programban? Nem szívesen ajánlanám ki senkinek, ha ez az egész csak reklám.

Riadtan ülök fel, rosszul érint, hogy magyarázkodnom kell. *Kösz, Kevin! Te, szarjankó!*

– Hát persze hogy önszántamból. Esküszöm, nem akartam, hogy bárki is megneszelje a dolgot a munkahelyemen, mivel ez az én magánügyem. És mivel előre tudtam, hogy felhasználnák a műsorban. Nagyon sajnálom, hogy Kevin bekavart. Remélem, nem volt túl erőszakos.

– Egyáltalán nem. Lefektettük a szabályokat, és készen állunk az interjúra. Ha a főnöke is úgy akarja.

– Arra mérget vehet. Korán kelek, úgyhogy most le kell tennem – mondom elgyötört sóhajjal. – Köszönöm, hogy bemutatta az alkalmazást. Hajlamos vagyok összekutyulni a dolgokat, és nem akarom, hogy a főételnek szánt pisztránggal beszéljek le randit.

– Ettől nem kell tartania – kuncog Lynn. – Jó éjszakát, Miss Clark! Ha kérdése van, keressen bátran!

Elköszönök, és bontom a hívást. Félrehajítom a céges telefont, majd fogom a sajátomat, kényelmesen hátradőlök a kanapén, és várom a kapást.

Tudom, hogy időbe telik, mire összehoznak valakivel, de mivel az azonnali kielégülés híve vagyok, a türelem nem az erősségem. Percenként frissítem a főoldalt, és közben a telefonommal beszélgetek.

– Vajon ki lesz álmaim hercege? Egy laza szörfös srác, aki egész életében ki sem tette a lábát Malibuból? Vagy egy tanár, aki logarlécet hord a nadrágjában? – kuncogok magamban. – Vagy egy orvos, aki a medenceöv vizsgálatára szakosodott? Nekem bármelyik megfelelne.

Úgy a huszadik frissítés után kikapcsolom a telefont, és ezt is félredobom. Lehunyom a szemem, a párnára hajtom a fejem, és elképzelem, mi történne, ha tényleg megismerkednék valakivel. Már nem emlékszem, pontosan mikor történt, de egyik este, miután hazaértem, és beléptem az ajtón, döbbenten állapítottam meg, milyen síri

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

csend honol a lakásban. A munkahelyemen óriási a nyüzsgés, a kívülálló könnyen azt hihetné, hogy otthon már nyugalomra vágyom. De ez nem *az a fajta* csend volt. Hanem az a fajta csend, amiből már előre tudod, hogy senki sem vár rád az ajtó mögött. Az a fajta csend, amiből már előre tudod, hogy ma este *megint* egyedül készíted el és eszed meg a vacsorádat. Az a fajta csend, ami visszaverődik a falról, miközben tévét nézel, és a béna poénokon nevetgélsz. Az a fajta csend, amikor senki sem fingja össze az ágyadat. *Várjunk csak! Ez, mondjuk, nem is akkora baj.* Az a fajta csend, amit egy jó ideje ki nem állhatok, ami a mindennapi életem részévé vált. *Mert..... magányos vagyok.*

Valahogy nincs szerencsém a randizással. Egy rendes pasit sem tudok felszedni. Én a trógereket vonzom: a vérszopókat, a tolvajokat – igen, már többen is megloptak – meg a rinyagépeket. És most, hogy a reggeli műsornak köszönhetően „híres” lettem Malibuban, még szűkösebb lett a választék a rendes pasik terén.

Én csak egy szórakoztató társat szeretnék, akivel jókat nevetünk, és aki szellemiekben is egy szinten áll velem. Ha ehhez még jóképű is, nagy a keze, kifogástalan a stílusa, és bugyiolvasztóan mély a hangja, felőlem jöhet.